

Inleiding

Het Longfonds (voorheen het astmafonds) organiseert in heel Nederland Longpunten. Dit zijn maandelijkse bijeenkomsten voor longpatiënten, hun omgeving, artsen en andere zorgverleners. Meestal draait de ontmoeting om een onderwerp waarover een kenner vertelt. Er is alle ruimte om ervaringen uit te wisselen.

In Purmerend vinden de bijeenkomsten van het Longpunt Waterland plaats op de vierde donderdag van de maand, behalve in de zomer en in december. Deze keer werd de bijeenkomst gehouden op 22 februari 2018. Het onderwerp was deze keer **“Hoe gaan we met elkaar om? Maar vooral: het is de toon, die de muziek maakt.”** Dit onderwerp werd in een confronterende en inspirerende voorstelling uitgebeeld door het theater Tom en speelde zich af in Restaurant TOM, gevestigd in een verzorgingshuis ergens in Nederland.

De voorstelling

De hoofdrolspelers zijn in de keuken van het restaurant Roelie, een oudgediende, en Johanna, een nieuwe medewerkster. De gasten in het restaurant werden gespeeld door de dames Prins, Bakker en Poedèl.

Roelie, de keuken maestro, is een aanhangster van de toepassing van strikte regeltjes, de 10 gouden HACCP-regels:

Hazard, Analysis, Critical, Control, Points.

de voedselveiligheid en HACCP regels in de zorg. Door deze regels te hanteren, kan het verzorgingshuis het verkregen keurmerk behouden.

Mevrouw Poedèl is een liefhebster van witte wijn; ze mag maar één glas per tijdseenheid nuttigen, maar als ze de kans ziet (en die ziet ze regelmatig), “steelt” ze een nieuw glas wijn. De andere twee dames zijn liefhebsters van koffie. Maar alle drie zijn het roddeltantes en menen, dat ze beter zijn dan andere inwonsters van het tehuis en dat hebben we later in de voorstelling duidelijk gezien.

Roelie is, zoals gezegd, een “dedicated follower” van de HACCP-regels. Dat uit zich bijvoorbeeld in de situatie, waarin enkele kroketten gereed liggen om afgehaald te worden, maar ze worden niet afgehaald. Dat is voor Roelie reden om Johanna op te dragen om de kroketten weg te gooien omdat de kroketten niet meet voedselveilig zouden zijn. Ook deze twee dames weten van roddelen. Eén van uitspraken is, dat er in ieder huis een grote groep leuke mensen is, maar dat er ook andere zijn en dan is het jammer dat er granol op de muren zit, want dan is er niets om ze achter te stoppen.

De leiding van het huis is tot de conclusie gekomen, dat zowel het personeel als de bewoners een cursus omgang en verdraagzaamheid moeten volgen omdat de sfeer in het huis niet goed is. De keukenprinsessen menen, dat een dergelijke cursus voor het personeel niet nodig is, maar voor de bewoners nog niet zo gek is. Desondanks vinden Roelie en Johanna dat er aparte gang moet komen voor alle mensen die kwijlen. Ook zouden ze graag zien dat er een glazen wand in de eetzaal komt, zodat ze geen last hebben van spetters als er weer een gebit in het water valt.

Om aan te tonen dat de regels gevolgd zijn, voert Roelie alles wat er gebeurt in een Excel bestand in. Omdat de vriezer stuk is en het door veel bureaucratie lang duurt om de vriezer te repareren, moet Johanna alle broodjes in de

broodtrommel op de balie van een sticker voorzien met daarop een Te-gebruiken-tot datum. Want er mag geen enkel risico genomen worden, denk aan de regeltjes. Uit veel blijkt dat Roelie een regeltjesfreak is en dat Johanna veel flexibeler is.

Op een bepaald moment komt mevrouw Van Rees van de 10^e etage het restaurant binnen. Zij is bezig met koken maar heeft geen zout meer. Van Johanna mag zij het zout uit het restaurant meenemen.

Even later zien we de dames Prins en Bakker bij de kapper. De ene is in slaap gevallen en de andere lijkt een blote mannenblad te lezen.

Na de kappersbehandeling gaan deze dames samen met mevrouw Van Rees het "schortenlied" ten gehore brengen, met begeleiding van een ukelele. Dit lied is een ode aan het schort; uitgelegd wordt waar het voor dient, maar dat het vol met mijt en bacteriën zit.

Op dat moment komt mevrouw Etam (eigenlijk Jansen) in een rolstoel binnen. Mevrouw Jansen gedraagt zich als een spastische en kwijlende patiënt en wordt geplaatst aan de stamtafel van de drie dames die zich beter dan een ander voelen.

Vervolgens komen de dames Prins en Bakker binnen om te zien wat er op het weekmenu staat. Zij zien mevrouw Jansen aan "hun"tafel zitten. Na wat gemompel wordt mevrouw Jansen al spastisch gesticulerend door de dames Prins en Bakker naar een andere tafel gereden. Mevrouw Poedèl voegt zich bij het tweetal.

Ook aan die tafel zit mevrouw Jansen niet goed. Ze wordt daar weggereden en aan de balie geplaatst. Mevrouw Bakker blijkt een poetsfobie te hebben en poetst de tafel.

De drie dames schuiven één voor één mevrouw Jansen steeds een stukje verder opzij, omdat zij iets van de balie willen pakken en mevrouw Jansen in de weg zit. Johanna neemt mevrouw Jansen in bescherming en verwijt de drie dames overduidelijk dat zij voordringen en dat dit niet zo behoort.

Mevrouw Poedèl klaagt dat zij jeuk krijgt van gehandicapten en dat zij een ongelooflijk zwaar leven heeft (gehad). Mevrouw Prins beweert, dat zij het leven neemt zoals het komt, met stijl, maar zij heeft moeite met een buurvrouw met kwijl. Maar toch vinden alle de dames opeens het leven van mevrouw Jansen zwaar.

Opeens staat tot ieders verrassing mevrouw Jansen uit de rolstoel op en stelt zich voor als Yolande de Vries, bezig met een onderzoek naar klantvriendelijkheid.

De dames Bakker, Poedèl en Prins zijn opeens bekeerd.

Conclusie

We hebben uit deze voorstelling kunnen leren, dat het belangrijk is hoe je met een ander omgaat, wat je ertegen zegt en hoe je die ander behandelt. Voor je het je realiseert, heb je een ander beschadigd. En dat geldt vanzelfsprekend ook voor de contacten tussen longpatiënten onderling, tussen longpatiënten en niet longpatiënten, maar ook tussen niet-longpatiënten onderling.